

[Valbak.]

Det passer ikke, men der er en del i gruppen, som er svage. Der er også en del af dem, der bliver det i tilfælde af sygdom, naturligvis, men igen: i en knaphedssituation er det mere sandsynligt, at vi forringer mulighederne for at hjælpe dem, der notorisk bliver svage, når vi igen på én gang lægger beslag på rub og stub og fordeler med lige meget til hver.

Disse principielle bemærkninger har jeg fundet det nødvendigt at gøre som baggrund for mine bemærkninger om vore konkrete ændringsforslag.

Vore konkrete ændringsforslag om den etapevise gennemførelse går som sagt ud på at skære halvdelen af de 900 mill. kr. bort og vente med dem. Vi gør det for at sikre afbalancerede og holdbare fremskridt. Vi gør det for at forebygge det sociale tilbageslag, som man må forudse, hvis man tager hele den kolossale bid på én gang.

Først varighedsbegrænsningen. For blot et par år siden eller så indførte vi i sygesikringen en ændring i tidsbegrænsningen af ydelserne. Ændringen betød en betydelig liberalisering af den hidtidige regel; den hidtidige regel helt tilbage til den første sygeforsikringslov satte meget snævre grænser i tid for dagpengeydelsen. Det, vi forslår, er at opretholde den for kun et par år siden eller så gennemførte meget liberale begrænsningsbestemmelse, og vi foreslår den opretholdt for en begrænset periode af kun 2 år. Og hvorfor? Fordi man i modsat fald lader kommunerne i stikken, kommunerne vil ikke kunne og kan ikke have det mandskab til rådighed fra april 1973, som skal til for at følge det enkelte tilfælde op. Derfor må man give kommunerne administrativ støtte i en automatisk virkende regel i en overgangsperiode, indtil mandskabet forhåbentlig er bragt til veje om disse 2 år. Førrend 1974 kan man ikke regne med, at kommunerne får folk til at begynde at bygge opfølgingsapparatet op med. Vore drøftelser i socialudvalget med repræsentanter for kommunerne har i allerhøjeste grad understøttet denne opfattelse.

Til hr. Finn Christensen vil jeg gerne sige her: hans argumenter om dette emne kunne såmænd have været mine, bare ikke i dag. De kunne være det om 2 år, hvis altså mandskabet er der; så ville argumenterne

være mine. Men hr. Finn Christensen opererede i sit indlæg med papirsoldater.

Hermed er også sagt, at varighedsbegrænsningen bør principielt fjernes. Det kan imidlertid ikke være det, der er afgørende i situationen. Det afgørende er en erfaring, som regeringen burde tage ved lære af. Hvis man gennemfører et rigtigt princip på et galt tidspunkt, gør man princippet en dårlig tjeneste, og tidspunktet er forkert. Ved at gennemføre princippet nu lader man administrationen snuble over opgaven i starten, man lader nogle mennesker blive syge af at gå syge, man opkræver 230 mill. kr. mere i egetbidrag fra de sikrede på et tidspunkt, hvor pengene ikke gør gavn.

Dernæst karensdagene, ventedagene. Der kan være to begrundelser for at nedsætte eller helt fjerne karensdagene. Den ene er social, den anden er ønsket om ligestilling med andre grupper, med funktionærer, med tjenestemænd og med MFere. Socialt er det ikke acceptabelt, at vi bliver ved at slæbe rundt med 6 ventedage. Spørgsmålet er så, om der er sociale grunde til på én gang at fjerne karensdagene med tilsidesættelse af andre hensyn, særlig de produktionsfordyrende.

Jeg må her henviser til socialreformkommissionens betænkning om dagpengene, og hvad siger så den? Den siger bl. a., at man inden afgivelsen af betænkningen lod foretage en undersøgelse om netop dette spørgsmål. Undersøgelsen siger, at der ikke er holdpunkt for en formodning om et almindeligt socialt betinget behov for dækning i de første dage af sygeperioden, underforstået hvis dagpengenes højde ligger på mindst ulykkesforsikringens niveau. Som bekendt er dette niveau nu mere end nået.

Hvad siger betænkningen videre? Den siger, at med udbetaling af dagpenge fra arbejdsgiverne i den første tid — det, vi er i færd med at lave — øges mulighederne for at træffe aftaler mellem parterne om at udvide arbejdsgiverens forpligtelse til også at omfatte karenstid. Så vidt socialreformkommissionen og dens betænkning. Og det er lige akkurat den løsning, vi peger på i vores ændringsforslag.

Der kan også være anledning til at notere sig, hvad socialreformkommissionens undersøgelse sagde om merudgiften ved på én gang at ophæve karensdagene; man nåede